
“Один Господь, одна віра, одне хрищення”
(Еф. 4:5)

1928 - ВІРОСПОВІДАННЯ ОДІНЦОВА
Видане у Москві баптистським пастором М.В.
Одінцовим

ЗМІСТ

1. Про Слово Боже.....	2
2. Про Бога.....	2
3. Про гріх.....	3
4. Про викуплення	4
5. Про обрання до блаженства.....	5
6. Про благодатні засоби та їхній порядок.....	6
7. Про навернення грішника за допомогою Слова Божого.....	7
8. Про святе хрищення.....	8
9. Про святую вечерю.....	10
10. Про церкву Господню.....	11
11. Про освячення.....	15
12. Про шлюб.....	16
13. Про цивільний порядок.....	17

14. Про другий прихід Господній, про воскресіння мертвих та останній суд.....18

1. Про Слово Боже

Ми віримо, що Священне Писання Старого Заповіту, – саме 39 книг С.З., а також і книги Нового Заповіту – саме 27 книг Н.З. – достеменно натхненні Святим Духом (1); і усі ці книги в сукупності формують єдине достеменне одкровення для людства та мають бути єдиним джерелом богопізнання, а також єдиним правилом і мірилом віри та нашої поведінки (2).

(1) 2Тим. 3:16; Вихід 19:9; 2Сам. 23:2; Іс. 1:2; Єр. 1:9; Ів. 10:35; 2Петр. 1:20-21; Євр. 1:1-2; Лк. 10:16; Мт. 10:20; 1Сол. 2:13; Гал. 1:11-12; 1Кор. 2:13.

(2) 2Петр. 1:19; Пс. 119:105; Лк. 16:29-31; 2Тим. 3:15-16; Ів. 9:39; Дії 17:11; Рим. 1:16; 1Кор. 14:37; Гал. 1:8; Рим. 16:25, 26; 3:21; Об. 22:18.

2. Про Бога

Ми віримо, що є лише єдиний, живий, істинний і вічний Бог (1): Отець, Син і Святий Дух (2), Які у своїй природі та властивостях досконалі, вічнорівні й неподільні (3), так що Отець є істинний, вічний Бог (4), Син – істинний, вічний Бог (5) і Святий Дух – істинний, вічний Бог (6); проте, ми віримо не в трьох богів, а лише в єдиного, вічного (7), всемогутнього (8), всепремудрого (9), всезнаючого (10), всюдисутнього (11) Бога. До пізнання цього Бога людина може прийти тільки через божественне одкровення Святого Писання і Святого Духа (12).

- (1) Повт. 6:4; 1Кор. 8:4,6; 1Тим. 2:5.
- (2) Мт. 28:19; Бут. 1:26; 3:22; Іс. 61:1; Мт. 3:16, 17; Ів. 14:26; 2Кор. 13:13; 1Ів. 5:7.
- (3) 1Ів. 2:23; Ів. 10:30; Ів. 14:7-10; Ів. 16:13, 14.
- (4) Еф. 4:6; Мт. 6:9.
- (5) Рим. 9:5; Ів. 1:1-14; Ів. 20:28; 1Ів. 5:20; Євр. 1:3-10; Іс. 9:6; Єр. 23:5-6; Ів. 5:23; 8:58-59.
- (6) 1Кор. 2:11; Мт. 12:32; Дії 5:3-4; 2Кор. 3:17-18; Бут. 1:2; Пс. 33:6; Дії 20:28; 1Кор. 3:16-17; 12:11; Еф. 4:30; 1Петр. 4:14.
- (7) Пс. 90:3; Еф. 4:5-16; 1Тим. 1:17.
- (8) Об. 4:8; Бут. 17:1.
- (9) Рим. 14:26; Рим. 11:33, 34; Іс. 40:28.
- (10) Дії 15:18; Євр. 4:13; Пс. 139:2-4.
- (11) Єр. 23:24; Пс. 139:7-10.
- (12) 1Кор.1:21; 1Кор.2:14; Ів. 14:26; Мт. 11:25-27; Рим. 10:17.
-

3. Про гріх

Ми віримо, що Бог створив першу людину за образом Своїм (1), праведною, святою і невинною (2), здатною прославляти свого Бога і в поєднанні з Ним бути блаженною (3). Через підступність сатани людина згрішила (4), відпала від Бога, втратила образ свого Творця і водночас впала душею і тілом у стан смерті (5). А оскільки всі люди народилися від насіння Адама, то і вони стали причетними до того ж занепаłego і абсолютно пошкодженого ества (6), так що вони в гріхах створюються і народжуються (7), і є дітьми гніву (8), абсолютно не здібні та не прихильні до всього доброго, але здібні та схильні до всього злого (9).

- (1) Бут. 1:27.
- (2) Екл. 7:29; Бут. 1:31.
- (3) Бут. 2:25; Бут. 3:8.
- (4) Бут. 3:13; Об. 20:2; Ів. 8:44.
- (5) Бут. 2:17; Мт. 8:22; Еф. 2:1; Рим. 8:6; Рим. 6:23; Кол. 2:13.
- (6) Ів. 3:6; Рим. 5:12-18; Бут. 6:3.

(7) Пс. 51:7; Пс. 58:4.

(8) Еф.2:3.

(9) Рим. 8:7; Бут. 8:21; Єр. 17:9; Мр. 7:21-22; Лк. 24:25; Мр. 16:14;
Рим. 3:10-18.

4. Про викуплення

Ми віримо, що Бог жодним іншим чином не міг врятувати людину від жахливих наслідків її гріхопадіння, як за допомогою повного задоволення Свого святого правосуддя (1); тому Він від вічності наперед визначив у жертву примирення Свого Єдинородного Сина, Ісуса Христа (2). Відтак, Христос, Син Бога живого (3), у визначений від Бога час, з'явився на землю в подібі плоті гріховної (4) і з'єднав у ній Своє вічне Божество з людським єством (5), з дійсно людською душею та людським тілом (6), що, втім, були й є доскональними та бездоганними, тож ніколи не виникало гріха ні в серці Ісуса, ні в зовнішньому Його житті (7). Він виявив досконалий послух, виконавши за нас увесь Божественний закон (8), принісши за нас у жертву Своє тіло і Свою душу (9). Він став обітницею за нас (10), зазнавши гніву Божого і покарання за наші гріхи (11). Ми віримо, що це вічне і повне відкуплення (12), здійснене Сином Божим, є єдиною причиною нашого спасіння (13), і завдяки цьому нам надається прощення всіх наших гріхів (14), виправдання (15), вічна праведність (16), порятунок від смерті, диявола і пекла (17), вічне життя (18), а також і те, що через це відкуплення ми одержуємо силу ненавидіти гріх, померти для нього (19), бажати доброго і виконувати його (20). Христос, який здійснив відкуплення смертю Своєю (21), третього дня воскрес із мертвих (22), вознісся на небеса (23), сів по правиці величі на висоті (24) і послав нам Свого Святого Духа (25), Який спонукає нас до сприйняття вірою благ цього славного відкуплення (26). Як Первосвященик, Він заступається за нас перед Отцем (27), перебуває з нами в усі дні до кінця віку (28) і, зрештою, візьме нас на небо, де Він приготував нам місце (29).

- (1) Євр. 9:22; Євр. 10:5-7.
- (2) 1Петр. 1:20.
- (3) Гал. 4:4; Мт. 16:16; Мт. 3:17.
- (4) Рим. 8:3.
- (5) Кол. 2:9; 1Тим. 3:16; Рим. 1, 3, 4.
- (6) Мт. 26:38; Євр. 2:14; 1Тим. 2:5.
- (7) Ів. 8:46; 1Петр. 2:22; Євр. 4:15.
- (8) Мт. 5:17; Гал. 4:4; Рим. 10:4; Рим. 5:19; Пс. 40:8-9; Мт. 20:28; Іс. 41:21.
- (9) Іс. 53:4; Євр. 5:8; Фил. 2:8; Лк. 22:19; Пс. 22:15-16; Іс. 53:11; Мт. 26:38; Лк. 22:44; Євр. 9:28; Євр. 9, 14, 26; 10, 12, 14.
- (10) Гал. 3:13.
- (11) Зах. 13:7; Мт. 27:46; 2Кор. 5:21; Іс. 53:5-6.
- (12) Євр. 9:12; Іс. 45:17.
- (13) Євр. 5:9; Іс. 53:5.
- (14) Еф. 1:7; Кол. 1:14; 1Ів. 1:7; Мт. 26:28; Дії 20:28.
- (15) Рим. 3:24; Рим. 5:1.
- (16) Іс. 61:10; Єр. 23:6; 2Кор. 5:21; Дан. 9:24.
- (17) 1Кор. 15:26, 54, 55; Ів. 6:40; Бут. 3:15; Кол. 1:13; Кол. 2:15; 1Ів. 3:8; Євр. 2:14, 15; Еф. 4:8; 1Сол. 1:10.
- (18) 1Ів. 5:11,12; Ів. 11:25-26; Ів. 3:36; 10:28; 2Тим. 1:10.
- (19) Тит. 2:14; Рим. 6:14; 1Ів. 3:3; Дії 15:9.
- (20) Фил. 4:13; Фил. 2:13; Рим. 7:21-22.
- (21) Ів. 19:30.
- (22) Мт. 28; Мр. 16; Лк. 24; Ів. 20; Дії 2:32.
- (23) Лк.24:51; Мр. 16:19; Дії 1:9.
- (24) Мр. 16:19; Євр. 1:3; 8:1.
- (25) Дії 2:4; Ів. 15:26; 16:7-14.
- (26) Дії 16:14; Рим. 5:5; Рим. 8:14; Ів. 16:13-14; Гал. 5:5.
- (27) Євр. 4:14; Рим. 8:34; 1Ів.2:1.
- (28) Мт.28:20.
- (29) Ів. 14:3; Ів. 17:24.

5. Про обрання до блаженства

Ми віримо, що від вічності було вільне, анічим поза собою не кероване благовоління (1) і визначення Боже – викупити грішників (2). Відтак, оскільки за незбагненою, милосердною любов'ю ще перед створенням світу в Божій раді вирішено було, що Єгова – Помазанець Своїм – олюдненням і Своєю смертю стане Відкупителем (3), то ті особи із загиблого роду людського, яким протягом часу справді має бути засвоєно відкуплення, вибрані також Отцем (4), імена їхні написані на небесах (5), самі вони віддані до рук Відкупителя (6) як Його народ (7), як вівці Його отари, за яких Він покладе Своє життя (8), як Його спадок (9), як здобич Його смертної боротьби (10), і як Його наречена (11). Цим особам дароване життя вічне у Христі Ісусі (12), і водночас наперед визначені всі способи, які повинні привести їх до віри в Христа, до святості і, нарешті, до вічного блаженства (13). Така настанова Божа незмінна і затверджена на віки (14), так що ті, яких воно стосується, – вибрані, не можуть бути викрадені з рук Христових (15), але силою Божою дотримуються у вірі та любові до Христа, поки не стануть співспадкоємцями Його слави (16).

(1) Еф. 1:11; Рим. 11:34.

(2) Ів. 3:16.

(3) Дії 2:23; Дії 3:18; Еф. 3:10, 11.

(4) Дії 13:48; Мт. 25:34; Мр. 13:20; Ів. 6:37; Ів. 6:65; Ів. 15:16; Дії 16:6; Дії 18:9, 10; Рим. 8:28, 33; Рим. 9:11-16; Рим. 9:20; Рим. 11:4,5,7; Еф. 1:4; 2Сол. 2:13; 2Тим. 1:9; Пс. 65:5; Мт. 20:16; Лк.18:7, 1Кор. 1:26-29; Еф. 2:8,10; Кол. 3:12; Пс. 33:12.

(5) Об. 17:8; Дан. 12:1; Лк. 10:20; Фил. 4:3; Об. 20:12, 15.

(6) Ів. 17:6, 9, 24.

(7) Мт. 1:21; Дії 18:10; Іс. 53:8.

(8) Ів. 10:15, 16, 26, 27.

(9) Еф. 1:18; Пс.29:9.

(10) Іс. 53:12.

(11) Об. 21:9; Пс. 45.

(12) Ів. 17:2; Ів. 10:28; Рим. 5:21; 6:23; 1Ів. 5:11.

(13) Рим. 8:29, 30; 1Петр. 1:1-3; Еф. 1:19; Іс. 43:5-7.

(14) Рим. 11:29; Фил. 1:6; Іс. 54:10; Пс. 89:31-35; Іс. 65:17, 19.

(15) Рим. 8:38; Мт. 24:24; Ів. 6:39; Ів. 10:28, 29; Рим. 7:23-25.

(16) 1Кор. 1:8,9; 1Петр. 1:3-5.

6. Про благодатні засоби та їхній порядок

Ми віримо, що Бог встановив благодатні засоби, якими Він повертає до Себе грішників і зараховує їм спасіння, здобуте Христом. Щодо них Бог встановив певний порядок, який не може бути змінений нами без порушення Божественної Волі (1). Засоби ці наступні:

а). Слово Боже (2); навернені через нього дією Святого Духа приєднуються до Церкви Христової через

б). хрещення (3), і члени цієї Церкви здійснюють у ній

в). святу вечерю (4) для звіщення смерті Христової та для найтіснішого спілкування з Ним (5). У св. Вечері водночас

г). спілкування святих знаходить своє найвище виявлення (6).
Однак,

д). молитва є душа всіх цих засобів (7) і благодатного стану взагалі (8), вона починається з першого моменту нового життя (9) і ніколи вже не припиняється.

(1) Ів. 8:31; Ів. 14:21, 23; Мт. 28:20; Кол. 2:5.

(2) Мр. 16:15; Дії 2:14; Дії 8:5; Дії 8:35; Дії 16:13, 32; Дії 10:34-44; 18:4, 5.

(3) Мр. 16:16; Дії 2:41; 8:12, 37, 38; 16:15, 33; 10:48.

(4) Дії 2:41-42; Дії 20:7.

(5) Ів. 6:56.

(6) 1Кор. 10:17.

(7) Лк. 3:21; Дії 22:16.

(8) Дії 2:21; Рим. 10:11-14.

(9) Дії 9:6; Дії 9:11.

7. Про навернення грішника за допомогою Слова Божого

Шлях порятунку полягає в тому, що людина Словом Божим, яке живе і дієве (1), прокидається від свого глибокого гріховного сну (2), усвідомлює свої гріхи і свою провину і сердечно розкаюється в них (3). Відчуваючи неминучу небезпеку, вона звертається до Христа (4), як до свого єдиного Визволителя і Спасителя (5), і вірою в Нього отримує прощення гріхів (6) і свідоцтво у своєму серці, що вона є дитиною Божою і спадкоємицею вічного життя (7). Ця велика зміна в серці та пізнанні грішника є виключно справою Святого Духа (8), Який, з милостивої волі Божої, супроводжує слово Своєю всемогутньою, плідною дією (9), чим здійснює відродження грішника з його плотським мисленням (10), відкриває його серце (11), просвіщає його душу (12) і створює живу віру в Христа (13).

(1) Євр. 4:12; Єр. 23:29.

(2) Дії 2:37; Іс. 55:10, 11; Лк. 16:29-31.

(3) 2Кор. 7:10; Лк. 18:13; Пс. 51:6; Дії 17:30; Лк. 7:37-48.

(4) Ів. 6:37; Мт. 11:28.

(5) Дії 4:11, 12; Ів. 14:6; Ів. 3:36.

(6) Рим. 3:24, 25, 28; Дії 26:17-18.

(7) Рим. 8:16, 17; Гал. 4:6; 1Ів. 5:10-11; Еф. 1:13-14; 4:30; 2Кор. 1:21-22.

(8) 1Кор. 6:11; 1Кор. 12:3; Ів. 6:45.

(9) 1Сол. 1:5; 1Кор. 2:4-5; Ів. 6:63; Дії 10:44, 46; Єз. 37:7, 10.

(10) Ів. 1:13; Ів. 3:3, 5, 6, 7; Як. 1:18; 1Петр. 1:23; Гал. 6:15.

(11) Дії 16:14.

(12) Еф. 5:8; 1Кор. 2:14.

(13) Еф. 2:8.

8. Про святе хрещення

Ми віримо, що, згідно з чіткими висловлюваннями в Новому Завіті, встановлене Христом святе хрещення, яке повинні виконувати віруючі до другого Його приходу (1), полягає в тому, що той, кого хрестять, визначеними служителями Господніми, в ім'я Отця, Сина і Святого Духа, занурюють один раз у воду і знову виймають з неї (2). Тільки таким чином виконується повеління Боже (3), і настанова Христова зберігає своє глибоке первісне значення (4). У Святому Писанні виразно зазначені й особи, які повинні підкорятися цій настанові та з вдячним серцем прийняти її благодатний спосіб: це мають бути саме такі люди, до якого б народу вони не належали, які перш за все навернені Євангелієм і вільною Божою благодаттю від їхніх гріхів до Христа та вірять у Нього від щирого серця, як у Свого Відкупителя (5). Хрещення є перший плід віри і любові до Христа, входження в послух Господу (6) і в Його церкву (7). Воно є урочистим оголошенням, сповіданням грішника (8), який пізнав увесь жах гріха і осуд усього єства (9), що він усю свою надію покладає лише на смерть і на воскресіння Ісуса Христа, свого Спасителя (10) і вірить у Нього, як у Відкупителя від прокляття й відплати за гріх (11), так що він тілом і душею віддається Христові й зодягається в Нього (12), як у свою праведність і фортецю (13), – віддаючи свою стару людину смерті з Христом і бажаючи ходити з Ним в оновленому житті (14). Однак хрещення є також урочистим оголошенням і запевненням з боку Божого тому, хто хреститься, з вірою, що він занурений у Христа Ісуса (15), і таким чином з Ним помер, похований і воскрес (16), що гріхи його омито (17), і що він є коханою дитиною Божою, до якої благоволить Отець (18). Хрещення повинно виразніше і сильніше викликати в тому, хто хреститься, усвідомлення його порятунку і блаженства (19), і Бог здійснює це запечатанням Святого Духа (20), однак, тільки там, де Він попередньо за допомогою цього Духа спричинив істинну спасенну віру в Сина Божого, в силу Його смерті і воскресіння (21). Хрещення має ту особливість, що воно відбувається лише один раз у житті, тоді як інші благодатні способи повторюються та поновлюються протягом усього життя християнина; тому вкрай необхідно стежити, щоб ця дія була здійснена належним чином.

(1) Мт. 28:19-20.

- (2) Мт. 3:12-15; Мр. 1:9; Мт. 3:16; Ів. 3:23; Дії 8:36, 38, 39.
- (3) Еф. 4:5; Рим. 6:5.
- (4) Кол. 2:12-13.
- (5) Мр.16:16; Дії 2:37,38,41; Дії 5:14; Дії 8:12; Дії 8:37; Дії 18:8; Гал. 3:26-27; Дії 10:42-48; 16:13-15; 16:29-34; Мт. 3:1, 2, 5-9; Мр. 1:5; Лк. 3:3; Дії 13:24.
- (6) Дії 2:38-41; Дії 9:6; Дії 22:16; Ів. 15:10, 14; Мр. 16:16.
- (7) 1Кор. 12:13; Дії 2:47.
- (8) 1Петр. 3:21; Євр. 10:22-23; Євр. 4:14.
- (9) Дії 2:36, 37; Дії 9:5, 6, 7, 9; Дії 16:29-30; Мт. 3:6.
- (10) Дії 2:38; Рим. 6:3, 8; 2Кор. 5:14.
- (11) Рим. 6:10-11, 23; Іс. 53:5; Дії 8:35.
- (12) Гал. 3:26-27.
- (13) Іс. 45:23-24.
- (14) Рим. 6:4-6.
- (15) Рим. 6:3.
- (16) Рим. 6:4, 8; Кол. 2:12-13.
- (17) Дії 2:38; 9:9; 22:12, 13, 16.
- (18) Мт. 3:17; Еф. 1:6.
- (19) 1Петр. 3:21; Дії 8:39; Дії 9:8-20; Дії 6:31-34; Рим. 6:3-11.
- (20) Мт. 3:16; Євр. 1:9; 2Кор. 1:21-22; Дії 2:38.
- (21) Еф. 1:13.

9. Про святу вечерю

Це дарована Господом Своїй Церкві благодатна настанова, яку ми вважаємо неоціненним благодатним засобом і який ми часто маємо застосовувати (1), полягає в тому, що поставленою для цього в Церкві особою під час виголошення слів настанови святої Вечері та після урочистої молитви подяки переломлюється хліб, який так само, як і після цього і вино з чаші, споживається членами Церкви (2). Викуплені Господом повинні за даним їм святим благодатним повелінням до другого Його приходу сповіщати цією Вечерею Його смерть, як єдину причину їхнього життя і спасіння (3). Цим

проголошенням у їхніх серцях знову поновлюється спогад про Сина Божого, і Він знову з'являється їхній душі у Своїй духовній красі (4). Ми віримо, що в цих святих символах Вечері Христос дає віруючим споживати духовним чином Своє тіло і Свою кров (5). Долучення тіла і крові Христової у споживанні святої Вечері (6) повинно бути для віруючого божественною запорукою, якою підноситься та зміцнюється усвідомлення його участі в Христі та в Його жертві (7) і якою знову посвідчується для віруючого набуте вірою прощення гріхів (8). Свята Вечеря винятково призначена лише для таких людей, що за допомогою Божої благодаті стали Його наслідям (9) і прийняли св. хрещення (10).

(1) Дії 2:42, 46; Дії 20:7.

(2) Мр. 14:22-24; Мт. 26:26-28; Лк. 22:17-20; 1Кор. 11:23-25.

(3) 1Кор. 11:26; Ів. 6:51; Іс. 53:5.

(4) 1Кор. 11:23-25; 2Тим. 2:8.

(5) Пс. 42:3; Іс. 55:2; Ів. 6:57.

(6) 1Кор. 10:16.

(7) Лк. 19:20; Ів. 6:57; 1Ів. 5:12; Ів. 17:23; Рим. 8:32.

(8) Мт. 26:26-28.

(9) 1Кор. 10:16-18, 20, 21; 1Кор. 5:11; Мт. 7:6; 2Кор. 6:14-18.

(10) Мт. 28:19, 20; 1Кор. 12:13.

10. Про церкву Господню

Приймання в Церкву Христову на землі відбувається за допомогою хрещення (1), яке Господь встановив для нас засобом благодаті (2). За велінням Ісуса Христа і Його апостолів (3), а також за прикладом апостольського часу (4), щоб виконати всі настанови Нового Заповіту (5), обов'язок усякого, хто навернувся до Господа, полягає в тому, що він не повинен залишатися один, але повинен з'єднатися з іншими учнями Господніми, як з членами одного тіла (6), як з живими каменями єдиного дому Божого (7), для взаємного повчання, розради і підтримки на шляху порятунку (8), щоб перебувати у вченні апостолів, у спілкуванні, у переломлені хліба і

молитві (9). Таке з'єднання істинних учнів Христових, влаштоване за Словом Божим, є християнською Церквою (10). Незмінним правилом і посібником Церкви є Новий Заповіт (11).

10.1. Посади в Церкві:

Тільки Господь Ісус є Верховним Головою Церкви (12); і вона не знає жодного помітного верховного голови на землі (13). Церква з-поміж своїх членів обирає собі пресвітерів, вчителів і дияконів (14), які посвячуються на служіння за допомогою рукопокладення. Під рукопокладанням ми розуміємо постанову, якої вчить нас Святе Писання, що обрані Церквою на служіння особи виокремлюються пресвітерами цієї чи іншої громади під час покладання рук і молитви для справ їхнього покликання (15). Щодо їхньої поведінки вони, як і раніше, однаково з будь-яким іншим членом Церкви залишаються такими, що підпадають під церковне благочинство (суд), проте, з дотриманням сказаного в 1Тим. 5:19 (16).

10.2. Пресвітери та вчителі:

Ми не визнаємо відмінності ступенів між пресвітерами і вчителями (17), але вважаємо, що найменування Священного Писання, як-то: єпископи, пресвітери і так далі, не свідчать про різні ступені посад. Наукові пізнання для цих посад ми визнаємо бажаними, проте не обов'язковими (18), але найбільше необхідна умова, зазначена в Єв. Івана 21:15-17, 19 і необхідні в посланнях апостола Павла якості та здібності (20). Пресвітери головуєть у зібраннях громади, керівництво якими вони беруть на себе. Їм доручено приводити у виконання рішення громади. Крім того, на них лежить обов'язок мати сумлінне безперестанне піклування про душі (21). Вчителі уповноважені й зобов'язані проповідувати в богослужбових зібраннях (22). Щодо євангельської чистоти їхніх повчань вони перебувають під наглядом усієї громади (23). У разі відступлення проповідника від вчення Євангелія, як воно викладено в цьому сповіданні віри, громада може негайно відсторонити його від посади, якщо він залишиться при своєму відступленні, незважаючи на застереження (24). Святе хрещення і свята вечеря викладаються, як пресвітерами, так і вчителями (25). Посади пресвітера і вчителя можуть поєднуватися в одній особі. З посадою пресвітера і вчителя

допустиме земне заняття; але за відомих обставин бажано, щоб пресвітер або вчитель присвятив себе суто своєму духовному служінню (26). У такому разі, громада за Божим велінням зобов'язана дати йому належне, відповідно до її статків, утримання (27).

10.3. Диякони:

Диякони або служителі повинні володіти визначеними в Писанні якостями (28). Вони допомагають пресвітерам і вчителям у виконанні їхнього служіння; переважно ж їм доручаються земні справи Церкви та благодійність (29). Обов'язки членів Церкви полягають у взаємній сердечній любові (30), у живій, діяльній участі як у духовному спасінні, так і в тілесному добрі всіх (31), у сумлінному користуванні благодатними засобами і у виконанні настанов, даних Церкві Господом, як її Головою (32). Особливо, кожен член зобов'язаний брати участь у вечері Господній (33) і бути вірно присутнім на всіх визначених громадою зібраннях як у недільні, так і буденні дні (34). Тільки через нагальну потребу, або через хворобу, член церкви може бути звільнений від участі у св. вечері або відвідування богослужбових зібрань, особливо дорадчих зібрань (35).

10.4. Голосування:

У дорадчих зборах громади всі справи, наскільки це можливо, вирішуються за допомогою голосування (36). Під час голосування всі члени мають рівні голоси (37), і рішення приймається більшістю голосів. Тоді такому рішенню меншість повинна добровільно підкоритися, тому що свобода і порядок у домі Божому можуть бути збережені тільки таким чином (38).

10.5. Прийняття:

Прийняття нового члена може відбутися тільки після попереднього знайомства з його душевним станом і після особистого сповідання ним віри перед громадою (39), за допомогою голосування. При такому голосуванні вельми бажано, щоб відбулася однастайність.

10.6. Церковне благочинство (дисципліна):

Розпорядження Христове, висловлене у 18 розділі Євангелія від Матвія у віршах 15-17, має суворо виконуватися всіма членами

Церкви без розрізнення. Кожен член зобов'язаний приймати з любов'ю повчання або, якщо потрібно, повчати з любов'ю іншого, не доводячи про це до відома третьої особи. Тільки після виключення брата або сестри члени можуть вважати їх і поводитися з ними, як з тими, що не належать до Церкви або до народу Божого (40).

10.7. Виключення:

Церква, слідуючи правилу її Засновника, має право і зобов'язана таких зі своїх членів, поведінка яких суперечить їхньому сповіданню, які порушують будь-яку із заповідей Божих і, незважаючи на вчинені їм вмовляння, не хочуть прийти до сердечного, відкритого каяття і непідробного бажання виправитися, а отже, перебувають у гріху, – виключати і позбавляти прав членів за допомогою звичайного голосування (41); члени, винні у важких гріхах, що збуджують очевидну спокусу, або в гріхах, що багаторазово повторюються, і просте слово яких поки що не заслуговує на довіру, не зважаючи на їхнє запевнення в каятті, виключаються в такий самий спосіб (42). Вторинне прийняття виключеного буває, як і будь-яке інше прийняття, за допомогою голосування, після випробування і сповідання ним гріхів перед громадою (43).

(1) 1Кор. 12:13.

(2) Еф. 4:15, 16; Євр. 10:24, 25; Рим. 12:5.

(3) Ів. 17:22; 1Петр. 2:5; 2Кор. 6:16-17.

(4) Дії 4:32; Дії 1:14; 2:1, 41, 46, 47; 4:24 і т.п. див. всі Дії апостолів

(5) Мт. 18:15-17.

(6) 1Кор. 12:27; 1Кор. 12:12-27.

(7) Еф. 2:19-22; 1Петр. 2:5.

(8) 1Сол. 5:11, 14; Кол. 2:18, 19; Юд. 20.

(9) Дії 2:42.

(10) Ів. 10:27; Ів. 8:31.

(11) 1Кор. 3:9-11; Еф. 2:20.

(12) Еф. 1:22; Кол. 1:18; Еф. 4:15.

(13) Мт. 20:25-27; Мт. 23:8.

(14) Еф. 4:11,12; Дії 14:23; Дії 15:22,25; Дії 6:2-5.

(15) Євр. 6:1-2; Дії 14:23; 13:3; 6:6; 1Тим. 5:22; Тит. 1:5.

(16) 1Тим. 5:19.

- (17) Мт. 20:25-27; Мт. 23:9-11; 1Кор. 4:9; 3:8.
(18) 1Кор. 1:17; 2:1-5; Мт. 4:18-22.
(19) Ів. 21:15-16.
(20) 1Тим. 3:1-7; Тит. 1:6-9.
(21) Дії 20:28, 31; Євр. 13:17.
(22) Як. 3:1; 1Тим. 4:13; 2Тим. 4:2, 5; 2Тим. 2:15.
(23) Мт. 7:15; 1Ів. 4:1; Об. 2:2; Кол. 2:8.
(24) Гал. 1:8, 9; Рим. 16:17, 18; 1Тим. 6:3-5.
(25) 1Кор. 4:1.
(26) Дії 18:3; Дії 20:33-35; 2Сол. 3:8; 1Кор. 9:13, 14; Лк. 10:7, 8.
(27) Гал. 6:6; 1Тим. 5:17, 18; 1Кор. 9:7-14.
(28) Дії 6:3; 1Тим. 3:8-12.
(29) Дії 6:1-4.
(30) Ів. 13:34, 35; 1Ів. 3:11; 1Петр. 1:22; Ів. 15:12, 17; Як. 2:8.
(31) 1Ів. 3:16-18; Рим. 12:15; Гал. 5:6; 1Сол. 5:14.
(32) Еф. 5:24; 1Ів. 2:4; 2Ів. 6.
(33) Мт. 26:27; Мр. 14:23.
(34) Євр. 10:25; Дії 1:14; Дії 2:1; Дії 2:42; Дії 4:24; Пс. 27:4; Пс. 122:1; Пс. 84:2, 3.
(35) Пс. 116:9-10.
(36) Дії 15:22, 25; Дії 21:21-23; Мт. 18:17.
(37) Мт. 23:8, 11.
(38) 1Кор. 14:40; 1Кор. 14:33; Кол. 2:5; Еф. 5:21; 1Петр. 5:5; Мт. 18:17, 18.
(39) 1Тим. 6:12; Євр. 4:14; Рим. 10:9, 10; Мт. 10:32.
(40) Мт. 18:15-17.
(41) 1Кор. 5:1, 13; 2Сол. 3:6; Тит. 3:10, 11; 1Тим. 1:19, 20; 1Тим. 6:3-5.
(42) 1Кор. 5:1-13; Мт. 3:8.
(43) 2Кор. 2:6-8.

11. Про освячення

Ми віримо, що без святості ніхто не побачить Господа (1). Вона є наслідком виправдання грішника через віру в Ісуса Христа і

перебуває з виправданням у нерозривному зв'язку (2). Святість полягає в тому, що після усунення панування гріха в серці відродженого (3), він, під постійним впливом Святого Духа (4), докладаеть тепер усі зусилля померти для гріха (5), що досі діє на нього, і виконувати закон Бога свого (6), приносячи свою душу та своє тіло на живу й угодну Богові жертву (7), через яку прославляється Бог (8). Але при цьому прагненні він може ще впадати в різні немочі та гріхи (9), які він ніколи не вибачає (10), але глибоко кається в них (11), тому що він цим ображає свого милостивого Бога (12) і порушує свій мир з Ним (13). У такому разі вона не знаходить собі спокою доти, доки не отримає знову прощення (14) і не стане надалі ходити обережніше (15). Свята дитяча любов до Бога і Його заповідей становлять саму суть освячення (16), і ця любов, яку продукує, зберігає і живить Святий Дух у серці (17), поступово перетворює людину на образ Божий (18). Ми визнаємо, що освячення повинне тривати протягом усього нашого життя (19), і що ми за найсвятішого життя завжди потребуємо благодаті Божої, що прощає, через кров Ісуса Христа (20).

(1) Євр. 12:14; 1Петр. 1:15; 1Сол. 4:3, 7; Еф. 1:4.

(2) 1Кор. 1:30; Рим. 6:2; Ів. 15:2; Як. 2:17; Мт. 7:17; Гал. 5:22; Еф. 2:10.

(3) Рим. 6:14, 22.

(4) Рим. 8:14.

(5) Рим. 7:21; Рим. 8:13; Кол. 3:5, 10; Євр. 12:1; Еф. 4:22-32; Тит. 2:11, 12.

(6) Євр. 8:10; Рим. 7:22; Пс. 119:29, 112-114; Пс. 119.

(7) Рим. 12:1.

(8) 1Кор. 6:20.

(9) Рим. 7:19, 23, 24; Гал. 5:17; 1Ів. 1:8, 9; 1Ів. 3:3; Пр. 20:9; Екл. 7:21.

(10) Пс. 51:5.

(11) 2Кор. 7:9; Пс. 51:19; Пс. 39:5-7.

(12) Пс. 51:6; Мт. 26:75.

(13) Пс. 38:4.

(14) Пс. 32:3-6; Мт. 6:12.

(15) Еф. 5:15, 17; Пс. 51:14-15.

(16) 2Кор. 5:14; 1Кор. 13:1, 3, 13; 1Кор. 14:1; Еф. 4:15; 2Сол. 3:5; 1Ів. 4:19; 5:3.

(17) Рим. 5:5.

(18) Еф. 4:23, 24; 2Кор. 3:18; Кол. 3:10.

(19) 2Кор. 7:1; 1Кор. 9:24-27; 1Тим. 2:15.

(20) Євр. 4:16; 1Ів. 1:7; Як. 2:10; Дан. 9:18; Рим. 3:27, 28; 4:4-8; 1Петр. 1:2.

12. Про шлюб

Ми віримо, що шлюб встановлений Богом (1) для взаємного сприяння між чоловіком і дружиною (2); для розмноження роду людського (3) і для уникнення блуду (4); віримо також, що чоловік повинен мати тільки одну дружину, а жінка лише одного чоловіка за життя обох (5). Ми визнаємо, що християни можуть укладати шлюб тільки в Господі, з віруючими (6). Шлюб, будучи божественною і цивільною настановою, повинен отримати подвійне підтвердження. Перше отримується за допомогою Слова Божого і молитви в Церкві (громаді) Господній (7); останнє здійснюється за законами країни (8). Ми визнаємо, що розлучення, здійснене з причин, не згодних зі Словом Божим, і повторне укладання шлюбу розлучених є неприпустимими (9). Але в разі перелюбу (10) і зловмисного залишення невіруючою стороною (11), ми віримо, що розлучення і укладання нового шлюбу з боку невинної сторони може відбутися згідно зі Словом Божим. При розлученні, як і при повторному укладанні шлюбу, мають бути дотримані постанови цивільного закону (12).

(1) Бут. 2:24; Євр. 13:4; Еф. 5:5, 22-33.

(2) Бут. 2:18.

(3) Бут. 1:27, 28.

(4) 1Кор. 7:2; 1Кор. 7:9.

(5) Мт. 19:4-6; 1Кор. 6:16.

(6) 1Кор. 7:39; 1Кор. 9:5, 6; Бут. 6:1-3; Іс. Нав. 23:12, 13; 1Цар. 11:1-8; Єзд. 9-10; Неєм. 13:23-28.

(7) Мт. 1:18; Мт. 25:1-10; Ів. 2:1-2; Мт. 22:1-12.

(8) Кол. 3:17; 1Тим. 4:3-5.

(9) Мт. 10:6-8; 1Кор. 7:10, 11.

(10) Мт. 19:9.

(11) 1Кор. 7:12, 13, 15.

(12) 1Петр. 2:13.

13. Про цивільний порядок

Ми віримо, що уряди від Бога встановлені (1), що Він наділяє їх владою для захисту добрих і для покарання злих (2). Ми вважаємо себе зобов'язаними надавати безумовну покірність їхнім законам (3), якщо такі не обмежують вільного виконання обов'язків нашої християнської віри (4), і тихим і безтурботним життям у всякому благочесті повинні полегшувати їм їхнє важке завдання. Ми вважаємо себе також зобов'язаними за Божим велінням молитися за уряд (5), щоб він, з Його волі і під Його милостивим захистом, так використовував довірену йому владу, щоб зберегти мир і правосуддя.

(1) Рим. 13:1-7.

(2) Рим. 13:3-4; Повт. 16:18.

(3) Рим. 13:5, 7; Тит. 3:1; 1Петр. 2:13-14, 17.

(4) Мт. 22:21; Дії 4:19-20; 5:29, 42.

(5) Єр. 29:7; 1Тим. 2:1-3.

14. Про другий прихід Господній, про воскресіння мертвих та останній суд

Ми віримо в другий прихід Господа нашого Ісуса Христа (1) у силі та славі (2). Ми вважаємо день Його появи за вінець справи викуплення (3), бо того дня очі всього світу побачать істину і дивовижну велич справи Його викуплення (4); вони побачать

увінчаним Царя слави (5), і з ним церкву, Його наречену (6); бо померлі в Христі воскреснуть тілесно (7) у нетлінній славі (8), побачать Його таким, яким Він є, будуть подібні до Нього й царюватимуть із Ним (9). Ми віримо також у воскресіння безбожних (10), у всесвітній суд (11), коли всі люди постануть перед судилище Христове, щоб отримати відповідно до того, що вони робили, живучи в тілі (12). Як Син Божий усім, хто вірив у Нього і йшов за Ним, дасть вічне блаженство (13), так і всім безбожним виголосить вирок вічного осуду (14). Ми твердо тримаємося чітких і зрозумілих висловів Святого Писання, яке як блаженство, так і муки людини після цього життя, зображує незмінними, і віримо, що обидва ці стани вічні (15), а відтак, жоден перехід з одного стану в інший, і жоден порятунок після смерті неможливі (16). Ми ж, згадуючи слова Господа нашого: "Я прийду незабаром" і з Духом і нареченою, дійсними членами якої ми себе вважаємо, вигукуємо: "Амінь. Прийди, Господи Ісусе!"

(1) Дії 1:10-12; Зах. 14:4-5; 1Кор. 11:26; Об. 1:8; 3:11; 22:7, 20.

(2) Мт. 16:27; Мт. 25:31; 2Сол. 1:7; Пс. 24:7-8.

(3) 1Кор. 1:7-8; Фил. 3:20; Як. 5:7-8; Євр. 9:28; 1Ів. 2:28; Тит. 2:13; 2Петр. 1:16; 1Петр. 1:7-9; 1Петр. 5:4; Фил. 2:16; 1Сол. 1:10; 2:19; 2Петр. 3:12, 13.

(4) Об. 1:7; Мт. 24:30; Мт. 25:31, 32; Фил. 2:9-11; Рим. 14:10-11.

(5) Об. 11:15, 17; Іс. 24:23; Зах. 14:9.

(6) Лк. 21:27, 28; 2Сол. 1:10; Кол. 3:3-4; Об. 19:6-9; Ів. 17:24; Об. 21:9-27.

(7) 1Сол. 4:13-18; Рим. 8:23; 1Кор. 15:16-20, 23; Йов. 19:25-27; Ів. 6:40, 54; Рим. 4:17; 2Кор. 4:14; Іс. 26:19; Іс. Нав. 13:14.

(8) 1Кор. 15:42-43, 53; Фил. 3:21; 1Кор. 15:12-57.

(9) 1Ів. 3:2; Пс. 16:15; Об. 20:4, 6; Об. 22:5; Об. 5:10.

(10) Ів. 5:28, 29; Дії 24:15; Дан. 12:2.

(11) Дії 17:30-31; Юд. 14, 15; Об. 20:11-13.

(12) 2Кор. 5:10; Рим. 2:6, 14; 10:12; Гал. 6:8; Об. 22:12; Екл. 12:14.

(13) Мт. 25:34; Рим. 9:23; Об. 14:13.

(14) Мт. 25:41; Рим. 2:5, 9, 22; 1Сол. 1:10; 2Петр. 2:9; Об. 6:16, 17; 20:15.

(15) Мт. 25:46; Мт. 3:12; Мт. 25:10-12; Mr. 9:43-48; Лк. 13:25-28; 2Сол.
1:7-9; Юд. 7, 13; Об. 14:11; Об. 20:10, 15; Пр. 1:24-32.

(16) Лк. 16:24-26; Евр. 9:27.